

Apunts sobre el “no nacionalisme espanyol”

written by Albert Llargués i Lleonart | 22 de març de 2020

L'Estat espanyol, d'arrel **absolutista i imperial**, es basa en (i es retroalimenta de) la **demofòbia** i el **colonialisme** (econòmic, polític, social i cultural). El seu poder desmesurat se sustenta en la **violència**, com a realitat i com amenaça, més que en un (inexistent) projecte de futur comú i engrescador. No té ni pretén tenir la força de la raó perquè s'erigeix sobre la “raó de la força”.

El fonament de l'Estat espanyol és l'**opressió, repressió, negació i espoli** dels pobles que ha sotmès i sotmet encara. No pot ni vol canviar-ho perquè això equivaldria a la seva fi com a instrument d'una oligarquia també demòfoba i violenta, a més de corrupta i lladre, a la que serveix fidelment, com la serveixen els grans partits del règim (el tetrafatxito, PSOE inclòs).

Com tot poder, necessita una **ideologia** que legitimi la seva opressió. Aquesta ideologia és el ranci **nacionalisme espanyol**, fet a imatge i semblança dels seus amos i senyors, i de l'absolutisme i l'imperialisme que esmentàvem. Per això els seus pilars són la identitat racial (*12 de octubre, Día de la raza hispana*) i l'hostilitat cap a l'altre (TOT “altre”), en qualsevol de les seves formes (ignorància, negació, menyspreu i agressió).

Tan sols una identitat d'aquest tipus pot legitimar el sentiment grupal que empara la barbàrie cap a l'altre, condensada en el crit **“A por ellos”**. “A por ellos” contra “No passareu” és, de fet, el millor resum de la història de l'Estat espanyol. La violència que exerceix el poder és minimitzada i legitimada, i només així un representant de l'Estat pot parlar impunement de la mort de “cuatro indios” i

de la violència com a “comadrona de la història”: la perversitat de fer passar la mort per vida!

Tot poder necessita **ocultar les relacions de domini** que exerceix i, allà on això no li és possible, mira de **denigrar les víctimes** per a legitimar el maltractament. L'Estat espanyol cerca l'ocultació naturalitzant el seu nacionalisme imperial, vestint-lo de “no nacionalismo”, i alhora ens denigra persistentment promovent la catalanofòbia. L'Estat no té com a pròpia cap més nació, llengua i cultura que la de la castellana “villa y corte” i tota altra ha estat i és persistentment perseguida i marginalitzada. De la mateixa manera, la mentalitat republicana i la cultura de la negociació i el pacte, aliena a la mentalitat absolutista i a la cultura de l’“orden y mando”, és vista i titllada de caòtica i gasiva.

La **desinformació** i la **manipulació** sobre la realitat, i la **desmemòria històrica** són essencials per aquests propòsits. A més de la ignorància i l'amnèsia generalitzades, l'Estat propaga a tort i a dret, contra els diferents pobles de l'Estat, **estereotips** en l'àmbit cognitiu (falsos coneixements i creences), **prejudicis** en l'àmbit emotiu o afectiu (sentiments negatius) i **discriminacions** (component conatiu, tant verbal com no verbal, d'aquestes actituds estereotipades i prejudiciades). Com més submisos a l'imperi són els pobles, més benèvols es tornen aquests estereotips, prejudicis i discriminacions; en canvi, com més es rebel·len, més agressivitat ideològica i material despleguen els aparells de propaganda i repressius de l'Estat (i els seus corifeus i extensors).

L'ofensiva ideològica promoguda per l'Estat en forma de **prejudicis** contra els seus adversaris polítics (nacionals i socials) s'ha evidenciat més o menys al llarg de la història, però sempre ha estat clarament observable en les seves diverses formes: **antilocució** (burles i discurs de l'odi), **exclusió** (aïllament), **discriminació** (lingüística, laboral,

social...), **atacs** (sobretot d'ultres, amb uniforme o sense, amb toga o sense) i, de manera reincident, **accions genocides** ("Por el bien de España, hay que bombardear Barcelona una vez cada 50 años", General Espartero, regente de España).

Així és el nacionalisme fomentat per l'Estat espanyol, una ideologia naturalitzada bastida per a sotmetre la població als seus designis, anorreant la raó, cegant o alterant la percepció de la realitat, impeding l'empatia i la solidaritat entre les nacions, promovent la idea que **el fi** (la pervivència del règim, inclosa la unitat forçosa d'Espanya) **justifica els mitjans** (qualsevol mitjà, violència inclosa).

Qui adopta com a **identitat** pròpia la d'aquest reaccionari nacionalisme espanyol, fonamentada en les fronteres i la legalitat del règim ("¿Qué pone en tu DNI?"), alçada sobre la coerció (la identitat com a imposició i amenaça: "Morirás siendo español"), porta una bena als ulls, una cuirassa al pit i guants de ferro als dits que li impedeixen veure, sentir i donar la mà a tothom que no en comparteixi el caràcter uniformant i forçós. Per desgràcia, 300 anys d'imperi han tingut el seu efecte i no és una identitat minoritària a certs territoris ideològicament força colonitzats.

Per contra, quan aquesta bena, cuirassa i guants cauen o, simplement, afluixen, el **republicanisme** i l'**apoderament** ciutadà creixen quasi com a conseqüència natural i immediata, i l'Estat enfolleix. Un 70% de la població catalana ha nascut fora de Catalunya o té pare, mare, avi i/o àvia nascuts a fora. Un 80% es declara obertament republicà i més de la meitat independentista: aquesta és la seva derrota i desesperació. La resposta invariable de l'Estat, la violència. Ho assenyala molt encertadament el lehendakari **Ibarretxe**: "A qui només té un martell, tots els problemes li semblen un clau". La nostra resposta ha de ser igualment invariable: tossudament alçades fins a alliberar-nos-en!